

שבתאי מגיר

הופיעו אצלי המילים

לפני שנים לא הרבה
הופיעו אצלי המילים
ללא אדרתן הרגילה.
ברכתין ותקרתין לשם בואן.

אחת אמרה - קדשה
אחת אמרה - משא
אחת אמרה - טול

עמדתי פעור ומסתדר
אמרתי - איך?

אחת אמרה - הפה
אחת אמרה - חכה
אחת אמרה - בכה

אחר כך כלנו עמדנו שותקים
שעה ארוכה

דלתות

אני שומע את הקול של ויקי, שהיא אמא שלי
קוראת אל הדלת הסגורה 'סבי, אתם צריכים משהו?'
ואני מביט בדלת הסגורה של החדר של ניב,
שהוא הבן שלי ואני שומע את הצחוקים
ואני רואה את אמא שלי מחיכת מעבר לדלת הסגורה
של החדר שלי, ואני וחברה שלי מחיכים
ואילת, שהיא אשתי, מתקרבת אלי ושואלת
'אתה נהנה?' ואני מחבק אותה והיא אותי
ואני אומר 'כן' ואחר כך אנחנו הולכים
אל החדר שלנו, וסוגרים את הדלת.

לירוי ג'ונס

(אימאמו אמרי באראקה)

זוהי ההבהרה עליה דיברתי פעם

השיחה הפתידה אותו. לבדו, אתי,
ליד המים (זריזות מחה,
אבל אתה תנצל. עומד שם
וסופר מיתות. זו שלי, וזה מה שרציתי
שתאמר, רוי, אתה תמות במהרה).

והכל-הכל כשורה, עד הערב, והצפרים
התעופפו. עציהן מתנוצעים ריקים ליד
הנהר. וכל זה בריאה. יותר מאשר
רעיונות. יד פשוטה ונאה שהאיש
הושיט. יותר מכפי שנוכל לאבד, ועדין
דברנו באהבה על 'עצמנו'.
המכחול שקע מאחורי השקט. היה
זה ג'ונגל, ילדים מתים בהרף מחשבה.
ישבנו מביטים, והריוח שנתה
את האש, זו הפכה כחלה ושרנו לאט.

למי שיך מח זה? הדרך
בה תנוע אהבה. אני אוהב אותך, אני
אומר זאת חרש, ללא תנועה. לאבד אותך,
או לשבת, להאחו בחוטי האור
הקרוצים. רות וצפרים, תגות
מעל המים, דממה או מות.